

Любити – значить пізнавати

[Бесідувала П. Ніколенко]

#13 от 28.08.2015

Inside of Living – мандруємо Україною!

: . : , , , ;

Наша газета вже писала про Якова Ваколюка (І-20бм), магістранта кафедри систем і процесів управління, голову комісії з комунікацій профспілки студентів, голову профбюро студентів І факультету нашого університету (№ 16 від 30 жовтня 2014 року). Хлопець приїхав до Харківського політеху з Тернополя, з першого курсу він живе в гуртожитку «Гігант», і це йому подобається! Після закінчення школи перед Яковом постав вибір політехнічного університету – Київ, Львів чи Харків. Яків – людина з активною життєвою позицією, тоді він не вагаючись обрав наш вуз. Вже на другому курсі хлопець прийшов до профспілки студентів і влітку 2011 року взяв участь у роботі школи профспілкового лідера. За недовгий час Якову вдалося підняти проведення деяких заходів на новий рівень, створити свій особистий успішний проект «Quest factor» – інтелектуальні ігри, в яких із великим задоволенням беруть участь студенти всіх курсів.

На сьогодні Яків має неабиякий досвід організації днів факультетів у Палаці студентів НТУ «ХПІ», а також спартакіад у спорткомплексі. Цікава робота в нього і в комісії з комунікацій – інформувати молодь про різні заходи. З 2012 року Яків – стипендіат обласного профспілкового комітету.

Така неймовірна зайнятість не заважає Якову Ваколюку вчитися тільки на «добре» та «відмінно». До речі, він вже розпочав працювати над магістерською роботою, яку буде захищати наступного року. Вона присвячена розробці WEB-сервісу організації подорожей (походів) із використанням сучасних технологій.

«Це буде Інтернет-ресурс, у якому зібрані різноманітні функції, необхідні для планування маршрутів, підготовки документів, організації харчування, набору групи, – розповідає Яків. – Керівник моєї роботи – прекрасний професіонал-програміст Юлія Миколаївна Коритко. З її лекцій я виніс багато знань і важливої інформації, до неї звертаюся зі складними

питаннями... Взагалі в ХПІ я отримую класичну технічну освіту, перспективну спеціальність, за якою зможу працювати із задоволенням!»

А ще Яків завзятий мандрівник! Наша розмова відбулася в червні, коли хлопець повернувся до Харкова, Політеху, сесії з 36-денного пішого походу!

«Переглядаючи новини в популярних соціальних мережах «ВКонтакте», – розповідає Яків, – я побачив повідомлення, яке дуже мене зацікавило. Двоє дівчат – Анастасія Євсюкова і Ольга Соловйова, професійні фотохудожниці з Дніпропетровська, збираються пішки пройти через всю Україну! Від самого кордону з Російською Федерацією аж до Словаччини! Проект цей завершиться 20 липня, він буде мати назву «Inside of Living».

Я познайомився з дівчатами та вирішив приєднатися до їх команди! Протягом майже 2,5 місяців ми пройдемо близько 2 тис. км, наш маршрут пролягає через мальовничі українські села, відвідаємо ми й 6 великих міст! А трохи згодом, після завершення проекту, ми зможемо прокласти стежку по Україні, вона буде мати назву – United Ukraine Trail. Зараз же ми вирішили кожен день фіксувати на відео, а потім викладати ролики на YouTube!

, . : , ( ) , , ;

Отже, похід розпочався у понеділок 20 квітня. Стартували ми вчотирьох. До походу я запросив свого хорошого друга і туриста Якова Родигіна (KIT-41), який ішов з нами тиждень. Ми вирушили із селища Стрілече Харківської області, пройшли Харків, потім дісталися селища Краснокутськ. І вже на такому короткому шляху нам зустрілися безліч добрих людей, багато хто з них розповідав нам свої життєві історії. А як цікаво, коли люди розповідають усілякі легенди, пов'язані з місцями їх проживання. Ці розповіді пронизані справжнім духом народу, історією нашого краю. Так ми познайомилися із підприємцем Станіславом, який не тільки розповів нам про Краснокутський район, а й організував екскурсію до відомого дендропарку, а ще дуже допоміг з вантажем. Річ у тім, що кожен з наших величезних рюкзаків вмщував біля 20 кілограмів, їх нам доводилося весь час тягти на собі. Це було страх як нелегко... Завдяки контактам пана Станіслава наші речі деякий час їхали в машині, маршрут якого частково співпадав з нашим, а ми просто йшли пішки та, можна сказати, відпочивали!!!»

Починаючи новий день, дружна команда мандрівників була впевнена, що на неї чекають не

тільки випробування та невідомі пригоди, а й веселі та кумедні моменти! Яків, в якого є II спортивний розряд з пішохідного туризму, чудово орієнтується по картах. Тому саме йому група довірила знаходити місця, які варто було б відвідати, а також місця, зручні для привалів!

«Коли ми проходили Полтавську область, – згадує Яків, – зупинилися на відпочинок у селищі Рокита. Дівчата фотографували красиву школу. Трохи згодом нас оточила захоплена дітлашня, яка до цього часу ніколи в житті не бачила справжніх туристів! Наші «багатоповерхові» рюкзаки, одяг, фотоапарати – все це викликало в них романтичну зацікавленість, їх очі сяяли... Звичайно, ми знайшли спільну мову! Вони просили в нас автографи, а ми із превеликим задоволенням їх роздавали! Я робив це вперше у своєму житті!!!

Приємне спілкування з малечю відбулося ще у селищі Лукашівка Черкаської області, краса, чистота та істинна патріотичність якого нас приємно вразили! Ми із захопленням роздивлялися, наприклад, мозаїчні орнаменти в національних кольорах на автобусних зупинках. які мешканці села зробили власноруч!»

: . : , (, -), , .

«Взагалі на лінії нашого маршруту лежить 6 великих міст – Харків, Полтава, Київ, Вінниця, Івано-Франківськ та Ужгород, – продовжує Яків. – Я за 36 днів походу відвідав перші три. Звичайно, були в нас легкі і веселі дні, а були і складні, напружені. Нам зустрілися різні люди, на жаль, не всі правильно розуміли мету нашого походу. На початку шляху ми боролися з холодом, потім було спекотно, бувало так, що ми довго йшли не ґрунтовою дорогою, а асфальтованою – це складно й важко, та ще й з вантажем... Спекта, асфальт, траса. Так я можу охарактеризувати, наприклад, один зі своїх днів. З місця ночівлі ми виходимо на трасу Київ – Харків. І нею маємо дійти до смт. Решетилівка. Йти дуже важко. Асфальт забиває ноги, сонце смалить, повз нас постійно мчать машини. А ще постійна монотонність цієї дороги, ми йдемо ніби цілу вічність... Але наше напружене пересування завжди було цікавим, ми щодня дізнавалися про щось нове! У Полтаві ми відвідали Музей-садибу Івана Котляревського, у Києві – визначні пам'ятки, у місті Переяслав-Хмельницький – Музей народної архітектури та побуту Середньої Наддніпрянщини!

Якби я не пішов у цей похід, – розповідає Яків далі, – я б не дізнався, що у селищі Опішня Полтавської області є прекрасний Національний музей-заповідник українського гончарства, який знайомить відвідувачів із традиціями нашого народу. А які зворушені ми були, коли

побували у салоні-студії під назвою «Лялина світлиця»! Ця українська хатка – теж своєрідний музей. Його творці – подружня пара, пані Олена та пан Анатолій – самотужки збирають старовинні предмети українського побуту: посуд, меблі... А ще вони самі роблять ляльки-мотанки. У хатині, як у затишній домашній оселі, панує така чарівна атмосфера добра і любові, миру та злагоди, що не хочеться її залишати... Дуже шкода, що нам не завжди вистачало часу, аби оглянути все повною мірою».

На моє запитання про харчування в поході Яків розповів, що з собою в мандрівників про всяк випадок був балон з газом, але частіше вони розпалювали багаття і на ньому готували смачний суп або кашу. До вечірнього чаю завжди було свіже печиво, яке можна було придбати у сільських магазинах. «Кожного дня ми проходили 3–4 селища, – говорить Яків. – Дякуємо селянам! Вони часто пригощали нас домашніми стравами, демонстрували своє господарство, запрошували до себе перепочити та, навіть, пропонували залишатися у них жити та працювати! Звичайно, така привітність була нам особливо приємна!..»

Всі учасники проекту, які приєднувалися до команди у різних містах, стали вірними товаришами. Вони досягли своєї мети – пройшли рідною Україною незважаючи на холод, спеку, труднощі... Побажаємо їм і надалі щасливих доріг!

Яків повернувся до Харкова 27 травня. Тут на нього чекали університетські друзі, сесія, різні справи у профспілці... Трохи пізніше він знову приєднався до команди мандрівників і пройшов з нею від Івана-Франківська до Ужгорода. 21 липня цей тривалий похід завершився. У серцях молодих людей навіки оселилася любов до рідної України, нашої співучої мови, привітних та працюючих українців. «Ми пройшли всю Україну пішки за 93 дні!, – з гордістю кажуть мандрівники. – Ми це зробили!!! Проект «Inside of Living» офіційно успішно завершено! Крок за кроком, від кордону до кордону, з любов'ю в серці!»

Тепер у мрійливих планах Якова та його друзів нові цікаві мандрівки!